

Arche TV Die Fernsehkanzel

Program TV z 08.06.2014 (Nr 996)

„Dla zbudowania kościoła”

Pastor Christian Wegert ©

Kazanie: „Dążcie do miłości, starajcie się też usilnie o dary duchowe, a najbardziej o to, aby prorokować. Bo kto językami mówi, nie dla ludzi mówi, lecz dla Boga; nikt go bowiem nie rozumie, a on w mocy Ducha rzeczy tajemne wygłasza. A kto prorokuje, mówi do ludzi ku zbudowaniu i napomnieniu, i pocieszeniu. Kto językami mówi, siebie tylko buduje; a kto prorokuje, zbór buduje. A pragnąłbym, żebyście wy wszyscy mówili językami, lecz jeszcze bardziej, żebyście prorokowali; bo większy jest ten, kto prorokuje, niż ten, kto mówi językami, chyba żeby je wykładał, aby zbór był zbudowany. Tak tedy, bracia, jeżeli przyjdę do was i będę mówił językami, jakież pożytek z tego mieć będziecie, jeśli mowa moja nie będzie zawierała czy to objawienia, czy wiedzy, czy proroctwa, czy nauki? Wszak nawet przedmioty martwe, które dźwięk wydają, jak piszczałka czy cytra, gdyby nie wydawały tonów rozmaitych, to jak można by rozpoznać, co grają na flecie, a co na cytrze? A gdyby trąba wydała głos niewyraźny, któż by się gotował do boju? Tak i wy, jeśli językiem zrozumiałe nie przemówicie, jakże kto zrozumie, co się mówi? Na wiatr bowiem mówić będziecie. Wiele, zaiste jest rozmaitych dźwięków na świecie, i nie ma niczego bez dźwięku; gdybym tedy nie znał znaczenia dźwięków, byłbym dla tego, kto mówi, cudzoziemcem, a ten, co mówi, byłby dla mnie cudzoziemcem. Tak i wy, ponieważ usilnie zabiegacie o dary Ducha, starajcie się obfitować w te, które służą ku zbudowaniu zboru.”
(1 Koryntian 14, 1-12)

Kto idzie na wycieczkę w góry, nie powinien zapomnieć o kilku ważnych rzeczach. Dobrze jest zabrać ze sobą żywność, napoje, i przeciwsłoneczny krem ochronny. Zalecane są również mocne buty. Ale jedna rzecz jest niezbędna: Turysta potrzebuje dobrej mapy, aby się nie zgubić. Jak to wygląda, jeśli nie idziesz na wycieczkę, ale idziesz w niedzielę do kościoła? Co powinieneś ze sobą zabrać? Co jest niezbędne tak jak mapa w górach? Co jest na twojej „liście, którą ze sobą przynosisz” na pierwszym miejscu? Biblia? Notes z piórem, aby spisać poglądy z kazania lub są to twoje dzieci? Bez wątpienia wszystkie te rzeczy są bardzo ważne. Przeczytany tekst przypomina nam, że istnieje wewnętrzna postawa, która koniecznie powinniśmy przynieść ze sobą do kościoła. Dla Koryntian mówienie językami, było mapą turystyczną, którą zawsze chcieli mieć ze sobą. Wierzyli, że to oznaka prawdziwej duchowości, gdy stosowali ten dar na zgromadzeniu. Taka postawa doprowadziła do znacznych napięć i konfliktów między nimi. Paweł potraktował ten temat bardzo poważnie i w rozdziale 12, 1 napisał im: „A co do darów duchowych, bracia, nie chcę, abyście byli nieświadomi rzeczy”.

W trzech rozdziałach bardzo szczegółowo w następujący sposób rozwinął, co posiadają w sobie dary Ducha Świętego i jak powinny być we właściwy sposób stosowane w kościele.

Arka TV

Gemeinde und Missionswerk ARCHE e.V.
Doerriesweg 7 • D-22525 Hamburg (Stellingen)
Tel.: +49 (0)40/54 70 50 • Fax: +49 (0)40/54 70 52 99
info@arche-gemeinde.de • www.arche-gemeinde.de

Bankverbindungen
Ev. Darlehensgenossenschaft eG Kiel • Konto-Nr. 113522 • BLZ 210 602 37
Schweiz: Postgiroamt Basel • Konto-Nr. 40-10270-9
Österreich: P.S.K. Österreichische Postsparkasse • Konto-Nr. 7726.796

W 12 rozdziale podkreślił, że Dary Ducha są zróżnicowane, i mówienie językami jest tylko jednym z wielu łask. W rozdziale 13 dobitnie uświadomił ich, że wszystkie dary Ducha Świętego są bezużyteczne, jeśli nie są one wykorzystywane w miłości, uczył ich, że dary ustana, gdy Jezus Chrystus przyjdzie ponownie. Wtedy żadne słowa zachęty, pocieszenia albo napomnienia więcej potrzebne nie będą, bo wtedy zobaczymy Jezusa twarzą w twarz. Ale jedno nigdy nie przemienie: miłość.

Teraz w rozdziale 14 wraca do ich problemu, nadmiernego podkreślania mówienia językami na zgromadzeniu w zborze, i wyraźnie powiedział:

Celem nabożeństwa jest budowanie wspólnoty

Aby to wyjaśnić, postawił dar mówienia językami w porównaniu do innego daru Ducha Świętego, mianowicie słowa proroczego. Innymi słowy, mówi: „*Chcę wyjaśnić, co jest naprawdę ważne na nabożeństwie. Robię to, gdy dary mówienia językami stawiam w przeciwieństwie do prorockiej mowy. A kiedy to robię, jest jasne, że chodzi o budowanie wspólnoty w kościele*”.

Jedno i drugie, zarówno mówienie językami jak i prorokowanie są darami łaski, które Duch Święty podarował dla dobra wierzących i kościoła.

Greckie słowo dar mówienia nazywa się, glossa. A ponieważ można mówić językiem, można, glossa również bardzo dobrze, przetłumaczyć mowę. Przy mówieniu językami nie chodzi więc po prostu o jakieś nie dające się określić bełkotanie, ale chodzi o mowę - o mówienie.

Apostoł daje nam w pierwszych pięciu wersetach co najmniej trzy cechy mowy językami:

1. Mówienie językami jest mową dla Boga „*Bo kto językami mówi, nie dla ludzi mówi, lecz dla Boga*” (werset 2).
2. Mówienie językami nie jest rozumiane przez samego mówcę. „*Nikt go bowiem nie rozumie, a on w mocy Ducha rzeczy tajemne wygłasza*” (werset 2).
3. Mówienie językami buduje mówcę. „*Kto językami mówi, siebie tylko buduje*” (werset 4).

Tak więc Apostoł nie powstaje przeciwko mówieniu językami. W wersecie 18 pisze: „*Dziękuję Bogu, że ja o wiele więcej językami mówię, niż wy wszyscy*”. I w wersecie 19: „*Wszakże w zborze wolę powiedzieć pięć słów zrozumiałych, aby i innych pouczyć, niż dziesięć tysięcy słów językiem niezrozumiałym.*” To znaczy: „*Mówienie językami tak, ale nie w kościele, chyba że jest tłumaczone.*”

W przeciwieństwie do proroctw. Również tutaj daje nam ważne wskazówki:

1. Prorocza mowa jest mową do ludzi, (werset 3).
2. Prorocza mowa jest zrozumiała. „*A kto prorokuje, mówi do ludzi ku zbudowaniu i napominaniu i pocieszeniu*”.
3. Proroctwo wypowiedzi budują kościół (werset 4).

Sprawą Apostoła jest, żeby kościół na nabożeństwie był zbudowany. Pisze o tym kilka razy: Werset 3: „*A kto prorokuje, mówi do ludzi ku zbudowaniu.*”

Werset 4: „*Kto językami mówi, siebie tylko buduje: a kto prorokuje, zbor buduje.*”

Werset 5: „*A pragnąłbym, żebyście wy wszyscy mówili językami, lecz jeszcze bardziej, żebyście prorokowali; bo większy jest ten, kto prorokuje, niż ten, kto mówi językami, chyba żeby je wykladał, aby zbor był zbudowany.*”

Werset 12: „*Tak i wy, ponieważ usilnie zabiegacie o dary Ducha, starajcie się obfitować w te, które służą ku zbudowaniu zboru!*”

Oznacza to, że prawdziwe pytanie nie brzmi: „Mówienie językami czy proroctwo?” Ale czy kościół będzie zbudowany w zgromadzeniu przez dary Ducha Świętego. To można osiągnąć tylko, jeśli będzie zrozumiale mówione.

Co więc jest najważniejsze, co powinieneś przynieść w niedzielę do kościoła? To jest serce, które jest gotowe budować innych. Kto natomiast chodzi do kościoła w niedzielę rano i myśli tylko o własnym zbudowaniu, nie zrozumiał czegoś istotnego. Kto przychodzi tylko konsumować, przyjmuje postawę obserwatora i szybko krytykuje przy tym, nie przychodzi na wezwanie Boga, aby służyć innym. On jest jak ten, który mówi w języku dla własnego zbudowania, ale osoby stojące dookoła odrzuca wracając do klasyfikowania. Dlatego nie powinniśmy również „sukcesu” nabożeństwa mierzyć według naszych uczuć, ale zadać pytanie: „Czy kościół jest zbudowany? Czy wierzący są wzmocnieni? Czy Bóg zostaje wywyższony? Możesz jedno i drugie przeżyć: Otrzymać zbudowanie, ponieważ jesteś członkiem kościoła a jednocześnie siostry i braci zachęcasz i wmacniasz w wierze.

Czym jest mowa prorocka?

Mowa prorocka jest więc bardziej pożądana niż dar języków. W tym miejscu musimy sobie zadać pytanie, co Biblia rozumie przez prorocką mowę.

W tym punkcie panuje wielka niepewność wśród chrześcijan. Niektórzy twierdzą, że mowa prorocka w dzisiejszych czasach jest rodzajem widoku na przyszłość. Odnosi się wrażenie, że szczególne organizacje z tak zwanymi wierzącymi prorokami są poszukiwane, ponieważ mają nadzieję spojrzeć w ich osobistą przyszłość.

Biblia rozróżnia proroków Starego Testamentu i Nowego Testamentu. W Starym Testamencie prorocy mieli wielką odpowiedzialność. Oni rozmawiali i pisali słowa, które miały absolutnie Boski autorytet. Oni mogli powiedzieć: „*Tak mówi Pan*”. I słowa napisane, które rzeczywiście były słowami Pana. To były nieomylnie słowa Boże. Kto nie wierzył ich słowom, nie wierzył Bogu.

Mojżesz był np. takim prorokiem. Również Samuel, Izajasz lub Daniel.

Prorok w starym Testamencie był zatem osobą, która bezbłędnie odtwarzała Boże wyroki przez Ducha Świętego. Kto udawał proroka, musiał umrzeć (5 Mojżesz 18, 29).

W Nowym Testamencie byli również ludzie, którzy mówili Słowo Boże i pisali absolutnie identycznie ze Słowem Bożym. W Nowym Testamencie nie nazywa się ich prorokami, ale Apostołami. Są oni odpowiednikami proroków starego Testamentu. „*Abyście pamiętali na słowa, jakie poprzednio wypowiedzieli święci prorocy, i na przykazanie Pana i Zbawiciela, podane przez apostołów waszych*” (2 Piotra 3, 2). Autorytet przesłania sporządzonego Nowego Testamentu, nie bazuje więc na Prorokach, ale na Apostołach Pana Jezusa Chrystusa. Ale co oznaczają wtedy prorocтва Nowego Testamentu. Nie znaczą one, że ktoś mówi słowo z nienaruszalnym Boskim autorytetem. To nie jest dosłowne echo Bożych słów, które są równoznaczne z Biblią. Nie jest to również widok przepowiadania przyszłości, ale wolna interpretacja tego, co Duch Święty w człowieku spontanicznie wyolbrzymił w jego sercu. Może być to Słowo Boże, że Pan spontanicznie daje to do twojego serca a ty przekazujesz dalej. Może to być myśl na kazaniu, która spontanicznie przychodzi do myśli. Może być to słowo zachęty i zbudowanie, że po nabożeństwie albo na grupie domowej dalej je przekazujesz. Mowa prorocka oznacza więc, mówić do ludu Bożego, aby przez to był zbudowany.

Co się natomiast tyczy naszej przyszłości, nie powinniśmy spekulować, ale ufać Bogu. Dla wierzących jest obowiązujące: „*Wy, którzy nie wiecie, co jutro będzie. Bo czymże jest życie wasze? Parą jesteście, która ukazuje się na krótko, a potem znika. Zamiast tego, winniście mówić, jeżeli Pan zechce, będziemy żyli i zrobimy to lub owo*” (Jakub 4, 14-15). Biblia nie mówi: „*Sprawdź swoją przyszłość*”, ale wymaga od nas: „*Powierz Panu drogę swoją, zaufaj mu, a on wszystko dobrze uczyni*” (Psalm 37, 5).

Paweł wraca do sprawy, aby mówić zrozumiale w kościele. Używa obrazu instrumentów. Rozpoznamy to tylko, jeśli wydają uzasadnione tony. A potem werset 12: „*Tak i wy, ponieważ usilnie zabiegacie o dary Ducha, starajcie się obfitować w te, które służą ku zbudowaniu zboru!*” Czy jest to twój cel? Nie przychodzimy do kościoła, żeby z kimś porozmawiać. Nie przychodzimy do kościoła dla zabawy, ale aby razem z ludźmi wielbić żywego Boga i kochać to, co On kocha: Swój Kościół! Amen!

*Przekład z języka niemieckiego; kazanie prof. Wolfgang Wegert © z Hamburga (Niemcy)

*Uwaga – wszystkie dotychczasowe kazania dostępne są także na stronie internetowej: www.arka-tv.com
Teraz możesz zamówić także - **bezpłatny Newsletter**. Szczegóły dostępne na naszej stronie. Zapraszamy!